

We moeten anders met onze laatste dagen omgaan, zoveel maakt POW-WOW van Minou Bosua duidelijk.

door wijbrand schaaap | 18 oktober 2022 | 3 min leestijd |
donatie gevraagd, featured, theater

 CULTUURPERS PODIUMKUNST LETTEREN FILM
 BEELDEND MEDIA PODCAST

Dit verhaal lees je gratis. Je kunt onderaan rechtstreeks doneren aan deze auteur. Zo houden we onafhankelijke journalistiek over cultuur bereikbaar. (Liever ongestoord lezen? [Word lid!](#))

Foto

De grote oermoeder van de POW-WOW. Foto: WS

We gaan te laat dood. Meestal. Niemand wil immers de laatste levensjaren lekkend in een verpleeghuis

Zoek naar...

doorbrengen, verzorgd door steeds weer ander personeel dat zijn stinkende best doet, maar niet tot de liefde in staat is die kinderen, of goede vrienden bij gebrek daaraan, zouden kunnen geven.

Liever een pilletje dan dement, zeggen we, maar dan moet je wel 'Ja!' kunnen en willen zeggen wanneer de diagnose eenmaal daar is. Dat er nog steeds mensen met dementie verzorgd worden, toont alvast aan dat dat geen vanzelfsprekendheid is.

Dorpsfestival

Over zoiets theater maken, is best lastig. Minou Bosua (voor wie dat nog niet vergeten is, ooit de helft van De Bloeiende Maagden), slaagt er glansrijk in met Pow-Wow, een voorstelling die dit seizoen toert langs theaters. Bosua heeft een team van ouderen meegenomen, dat voor en achter de schermen meehelpt om uit te zoeken wat dat is: ouder worden en veranderen van rol: wie eerst verzorgde wordt zorgbehoevend.

De vorm is die van een dorpsfestival, een POW-WOW, die bij de oorspronkelijke bewoners van de Verenigde Staten voor de viering van de eigen cultuur staat. Hier staat het voor de cultuur van ouder worden, die bij ons meestal uitmondt in het verlaten van het eigen huis en opvang in een verpleeghuis. Minou Bosua bevraagt die cultuur, mede vanuit haar eigen ervaringen met het ziekteproces van haar moeder, die in juli van dit jaar aan de gevolgen van dementie overleed in een Brabants verpleeghuis.

Communicatie

'Wie durft er om verzorging te vragen?', legt Bosua op

meest gelezen

Kunstsector snakt naar vrijheid - Marianne Versteegh neemt na 31 jaar afscheid van Kunsten'92, met zeldzaam inspirerend symposium

Vergeet KLM en Booking: ook in de gesubsidieerde kunsten zijn de directeuren grootverdiener.

Greg Nottrot is een geniale verkoper van dromen in Goed Goud Geld.

November Music 2023 focust op internationale top en mid-career makers - 1 t/m 12 november in 's-Hertogenbosch

Rosefeldts 'Euphoria' is een van de indrukwekkendste dingen die ik ooit meemaakte.

Tryater wisselt internationaal uit

zeker moment aan de volle zaal voor. Slechts een handvol mensen steekt de hand op. Wanneer ze daarna de vraag stelt wie er zou willen verzorgen, steekt bijna iedereen de hand op. Daar zit dus iets mis in de communicatie, merkt de bevlogen Bosua op, want waarom is er dan zoveel eenzaamheid, en waarom kunnen we dan niet onze ouderen in eigen huis in hun laatste levensfase bijstaan? Licht dat aan de ouderen die geen hulp durven vragen, of al die anderen die misschien wel willen, maar uiteindelijk niet kunnen?

Dat we onze ouderen moeten eren en liefst op een voetstuk moeten zetten, is wat Minou Bosua ons voorstelt. Er komt een Iraanse vrouw op, die vertelt dat ouderen in haar cultuur met een knieval worden begroet. Dan is er een ontwapenend optreden van een dochter met haar demente moeder, die nog fantastisch blijkt te kunnen zingen. Oké, ze zal misschien na afloop een luier moeten verschonen, maar dat heeft moeder bij haar vroeger ook gedaan, dus dat de je.

Ontwapenend

Misschien moeten we terug naar een kleinere schaal. Zoiets legt deze voorstelling ons voor: je hebt een dorp nodig om een kind groot te brengen, dus misschien heb je dat dorp ook nodig om mensen oud te laten worden in een omgeving die vertrouwd is en niet voelt als een wachtkamer voor de dood.

Genoeg vragen die je blijkt te kunnen oproepen met een voorstelling die maar anderhalf uur duurt. Een prettige anderhalf uur, dankzij de ontwapenende leiding van Bosua en de relativerende aanwezigheid van de ouderen die deels decor, deels klankbord, deels acteur zijn. Het is ook een fijne manier om weer terug te keren in het theater, en na al die maanden van lockdowns en eenzaamheid weer sociaal actief te kunnen zijn.

over kleine
theatertalen

Eline Arbo's
Penthesilea slingert
tussen waanzin en
geilheid in het
Holland Festival

Poëtisch kleinood
van Ed Atkins weet
precies een snaar te
raken

Bekendmaking
volledige
programma
Boulevard

Amsterdam
Museum gratis
toegankelijk tijdens
Keti Koti-weekend –
1 en 2 juli

SecSign ID

Remember my
SecSign ID

Log in

Misschien dat de voorstelling daarom wel zo hard bij me binnenkwam.

Goed om te weten

POW-WOW van Minoux speelt nog. [Speellijst en inlichtingen](#).

Je las inmiddels alweer 1 verhalen van deze auteur. Vond je het de moeite waard? Dan kun je jouw waardering laten zien door de auteur een kleine bijdrage te geven. Zo help je onafhankelijke journalistiek in stand te houden.

1: Vul hier je donatie in, kie

iDEAL

2: Voeg een persoonlijke boodschap toe voor deze auteur (ni

3: Geef je e-mailadres (niet verplicht)

Doneren

Tags: **DEMENTIE** **RECENSIE**

Toon reacties

VORIGE

VOLGENDE

Log in with a
password

Inloggen

Gebruikersnaam

Wachtwoord

Vul de uitkomst van deze som in (in cijfers). $14 + 1$ is gelijk aan:*

☐ Onthoud mij

Log in

[Wachtwoord vergeten](#)

Je lidmaatschap

Log in om je gegevens te beheren

Schrijf
je in
Voor de
Nieuwsbri